

Христа, тъй като распущенитѣ коси били тогава знакъ на печаль. Обикновенно гладиаторитѣ убивали тѣзи, които остояли нераскъсани отъ звѣроветѣ. Святитѣ мъченици отново били введени въ амфитеатърътъ. Тукъ тий дали една на друга прощална цѣлувка и зели спокойно да се готвятъ къмъ получванието на смъртнийтъ ударъ. Като видѣла надъ себе си издигната ржка, Перпетуя испуснала слабъ викъ; нъ това било минутна слабостъ, неволний данкъ на природата. Бързо хватила тя треперящитѣ ржцѣ на гладиаторътъ, турила ножътъ на шията си и безмолвно приела смъртнийтъ ударъ. Подиръ Перпетуя била умъртвенна и Фелицитата.

§ 32.

Святий архидиаконъ Лаврентий.

Святий архидиаконъ Лаврентий наричатъ герой мѣжду самитѣ мъченици.

Въ гонението на христианитѣ отъ императора Валериана мѣжду другитѣ пострадалъ Сикстъ, епископъ римский. Него осждили за распятие на кръсть, и водили по улицитѣ римски къмъ мѣстото на наказанието. Гръмадна тълпа народъ го окръжавала. Завчасъ се промжкнуга презъ тълпата, младъ челоувѣкъ, достигна до епископа, задържава го за дрѣхата и съ сълзи на очи вика: „Кждѣ ти отивашъ мой отецъ, безъ свойтъ синъ?“—Туй билъ архидиакона на римската църква Лаврентий. „Азъ не ще остава тебѣ, синко мой“ съ любовь му отговорилъ Сикстъ. „Ний, старцитѣ, водиме лѣгка война, — тебѣ тя чака по-славенъ подвигъ. Скоро ще последвашъ подиръ менѣ.“ Предсказанието на св. старецъ се изпълнило. Скоро послѣ блаженната негова кончина, римскийтъ префектъ повикалъ при себе си архидиакона Лаврентия¹⁾ и поискалъ отъ него да му предаде съкровищата на римската църква, за които ходилъ мѣжду язичниците преувеличенъ слухъ. „Вашето учение“, съ насмѣшка му говори префекта, «заповѣдва на васъ да отдавате кесаревото на Кесаря; дай паритъ де, на които е изрѣзанъ портрета на императора.“ Лаврентий спокойно отговорилъ: «почакай малко, дай да се турятъ работитѣ въ порядъкъ». Тойзи, отговоръ се харесалъ на префекта, и той охотно му далъ три дена срокъ. На третийтъ день св. Лаврентий събралъ всичкитѣ бѣдни, които получавали пособия отъ римската църква и довелъ ги

¹⁾ Архидиаконитѣ стояли въ близки отношения къмъ епископитѣ и били тѣхни помощници въ распоряжданието на църковнитѣ имущества.